

“Frunzuliță flori mărunte
Vine ursul de la munte,
Tot în labe și genunche.

Și s-apropie de sat...” – începe clasic, jocul ursului, dar aceste cuvinte nu pot reda bucuria omului când fiarele, acum jucăușe, se apropie în bataia dobei, ascultătoare la comenzile ursarului – dovadă supremă a puterii omului de a îmblânzi sălbăticiunea...

Și alaiul... “ca la urs”...e spectaculos –pestriș și magic, pentru că te atrage, te chemă, te ab-soarbe... Câteva minute devii captivul mișcării urșilor și ochi-s avizi de a prinde tot...și primarului țanțoș care deschide și închide jocul, și ursarii, și coifurile panțărilor și hărmălaia cetei de țigani...

...”Hai ursule, hai cu mine

Să te-nvăț a trăi bine

Cu pâine și cu slănină”- și la strigarea primarului mirajul dispare, jocul se oprește, în așteptarea următorului prilej. Pașii oamenilor îi mai petrec o bucată, copii încă îi mai înconjură, dar magia pleacă cu ceata.

Se adună amintirea anului acela

**Magia sărbătorilor, în
jocul ursului din Asău**

în care urșii au trecut pragul... și tocmai astfel de amintiri nu lasă pe unii oameni în casele lor în preajma sărbătorilor, tocmai pe aceste amintiri se mai bazuie tradițiile.

La Asău, ursul s-a jucat din vechime, dar prin anii 60, Gavrilă Nicodim organizator cunoscut al cetei de urși, a adus pentru întâia dată, bătaia cu două ciocănele la o tobă mai mare, obicei copiat de la niște prieteni de-ai lui din Dărmănești.

Bătaia ritmică, specifică Asăului, tot din suflul lui a izvorât și a găsit ecou, rămânând unică și reprezentativă Asăului. Gavrilă Nicodim strânge pentru prima dată mai multe piei de urs, opt și are ideea jocului ursului pe par, joc moștenit și azi de asăuani, devenit specific comunei.

Acum, fiul său, Daniel Nicodim încearcă să duca mai departe tradiția moștenită de la tatăl său, ajungând să strângă un număr impresionant de oameni- 60, care sunt acum în această ceată bine organizată .

În anul 2005 urșii lui Nicodim au înregistrat un mare succes fiind invitați la TVR 1 și văzuți de întreaga țară, iar apoi seria succeselor a continuat cu prilejul participării la numeroase festivaluri de datini și obiceiuri din Moldova.

M. Munteanu

Banda lui Bujor – tradiție de teatru popular

Astăzi, în Banda lui Bujor joacă membri ai Ansamblului Bradul Asău, care sunt mândri că au putut conserva această tradiție.

O altă tradiție a comunei Asău, este “Banda lui Bujor”, legată de viața haiducului cu același nume, care a trăit prin părțile noastre și a cărui luptă cu stăpânirea fanariotă a devenit subiect de teatru popular.

“Banda lui Bujor” este alcătuită din Bujor, căpetenia haiducilor, 5 haiduci, un haiduc rătăcit, mama lui Bujor, capitanul poterii, 2 greci, un vânător, Anul Nou, anul vechi. În trupă mai era și un jidan, dar a dispărut din trupa cam prin anii 50 din cauza regimului comunist de atunci.

“Banda lui Bujor” nu putea exista fără o trupă de muzicanți, formată din clarinet și toba.

În zilele noastre formația de muzicanți s-a mărit, incluzând trompetă și saxofon. Episodul cel mai cunoscut și redat în “Banda lui Bujor” este încercuirea și prinderea lui Bujor, în mijlocul codrului de către potera. Unul din haiduci îl mituiește pe capitanul poterii, acesta îl eliberează pe Bujor și odata cu el, întreaga ceată de haiduci. “Banda lui Bujor” și acompaniamentul muzical răscolește de fiecare dată suflul și face să tresară inima în piept.

